

hodí, ježto zde nebylo usnesení prvního soudu v odpor vzaté zmatečným, nýbrž nejvýše zmatečným byl rozsudek a řízení jemu předcházející, takže vhodným právním prostředkem k nápravě byla by bývala žaloba pro zmatečnost podle § 529 čis. 2 c. ř. s. Jen když rozsudku se odporuje přípustným opravným prostředkem, lze rozsudek zrušiti z důvodu zmatečnosti, byť i tato nebyla vytýkaná, tedy z úřední moci (§§ 471 čis. 7, 474, 494 c. ř. s.). V tomto případě však neodporovala žalovaná strana opravným prostředkem rozsudku pro zmeškání, nýbrž usnesení návrh na povolení navrácení v předešlý stav zamítajícimu, takže rekursní soud nebyl oprávněn zrušiti rozsudek pro zmatečnost.

Čís. 13065.

Je-li právoplatným prozatímním opatřením dlužníku uloženo, by něco opomenul nebo snášel, a jedná-li dlužník proti tomu, jest žádati o povolení exekuce, načež soud k tomu obecně příslušný povolí prostě exekuci, aniž pohrozí již v tomto usnesení donucovacím prostředkem. K dalším exekučním krokům dojde teprve k návrhu vymáhajícího věřitele soudem exekučním. Tento soud uloží pak za každý zapovězený čin pokutu nebo vazbu, a může býti dlužníku k návrhu vymáhajícího věřitele zase jen exekučním soudem přikázáno, by zřídil jistotu pro škodu, která vznikne dalšími zapovězenými činy.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1933, R I 757/33.)

Firmě C. bylo proti firmě A. právoplatně povoleno prozatímní opatření zákazem rozšiřování ceníků určitého obsahu a příkazem složití veškeré výtisky toho druhu na soudě. K návrhu firmy C. přikázal soud první stolice (procesní soud) firmě A., by zřídila jistotu složením 150.000 Kč v hotovosti nebo v cenných papírech požívajících srovnání jistoty na soudě pro škodu, která firmě C. vznikne dalším rozšiřováním ceníků toho obsahu, jak byl uveden v usnesení o povolení prozatímního opatření. Rekursní soud zamítl návrh firmy C. na složení jistoty 150.000 Kč. Důvody: Co se týče zákazu, nerozšiřovati závadný ceník, jde o opomenutí žalované strany, jež jest na ní vynutiti podle § 355 ex. ř. Podle druhého odstavce tohoto paragrafu může exekuční soud k návrhu vymáhajícího věřitele dlužníku přikázati, by zřídil jistotu pro škodu, která vznikne dalšími zapovězenými činy. Předpokladem jest, že soud již povolil exekuci ve smyslu prvního odstavce § 355 ex. ř. To se v souzeném případě nestalo. Usnesením prvního soudu ze dne 5. září 1932 byl povolen jen výkon k vynucení povinnosti žalované strany k uložení výtisků závadného ceníku, jež má u sebe, ale toto usnesení neobsahuje povolení exekuce podle § 355 ex. ř. k vynucení opomenutí uloženého žalované straně zatímním opatřením, nerozšiřovati závadné ceníky. Ježto tudíž dosud nebyla ještě povolena exekuce podle § 355 ex. ř., nesmělo se také žalované straně uložit složení jistoty podle druhého odstavce § 355 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurentka neprávem vytýká rekursnímu soudu nesprávné právní posouzení věci, pokud v napadeném usnesení seznává, že předpokladem příkazu na složení jistoty ve smyslu § 355 druhý odstavec ex. ř. bylo povolení exekuce podle prvního odstavce tohoto paragrafu. Prozatímní opatření jest jen exekučním titulem a nikoli usnesením povolujícím exekuci. K jeho výkonu jest tedy třeba exekuce podle §§ 353 až 358 ex. ř. (§ 384 ex. ř.). Právě-li zákon, že jest těchto předpisů použití přiměřeně (entsprechend), rozumí se tím, že pro způsob exekuce jest rozhodný předpis, který se hodí právě na určitý případ. Je-li tedy v právoplatném prozatímním opatření, v exekučním titulu, uloženo dlužníkovi, by nějaký čin opomenul neb snášel, a jedná-li dlužník proti tomu, jest žádati o povolení exekuce, načež soud k tomu obecně příslušný povolí prostě exekuci, aniž pohrozí v tomto usnesení již donucovacím prostředkem. K dalším exekučním krokům dojde teprve k návrhu vymáhajícího věřitele soudem exekučním. Tento soud uloží pak za každý zapověděný čin pokutu nebo vazbu, a může býti dlužníku k návrhu vymáhajícího věřitele zase jen exekučním soudem přikázáno, by zřídil jistotu pro škodu, která vznikne dalšími zapověděnými činy. Právem tedy rekursní soud změnou usnesení soudů prvé stolice zamítl nárok žalobkyně na složení jistoty žalovanou, poněvadž k vynucení opomenutí, uložného žalované prozatímním opatřením, nerozšiřovati závadné ceníky, nebyla dosud povolena exekuce podle § 355 ex. ř.

Čís. 13066.

Náhrady škody, již utrpí nájemce při nájmu knihovně zapsaném, ale vydražitelem nepřevzatém tím, že musí ode dne příklepu vydražiteli, jež ho ponechal v nájmu, platiti po druhé nájemné, jež zaplatil dlužníkovi předem, může se nájemce domáhati podle § 227 ex. ř. z nejvyššího podání jen, bylo-li zaplacení činže předem na více než jednu nájemní lhůtu z pozemkové knihy patrné.

K dosažení účinku podle § 1102 obč. zák. nestačí knihovní zajištění nájemního práva jako celku, nýbrž musí mimo to býti zaplacení činže předem v hlavní knize vyznačeno buď zvláštní poznámkou nebo zápisem zástavního práva pro pohledávku na vrácení nájemného.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1933, R I 855/33.)

Firma P. měla vloženo nájemní právo k místnostem ve vydražené nemovitosti. Při rozvrhovém roku přihlásila firma P. nárok na náhradu za nepřevzetí nájemního práva podle § 211 ex. ř. Soud prvé stolice přikázal firmě P. zbytek nejvyššího podání na úhradu za její nepřikázané nájemní právo. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.